

ק"פ 11754/09/14 - נ ז נגד ד צ ז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

04 יוני 2015

ק"פ 11754-09-14 ז נ' ז

בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

הקובלת	נ ז
נגד	
הנאשם	ד צ ז

נוכחים:

ב"כ הקובלת עו"ד ונטורה

הקובלת

ב"כ הנאשם עו"ד לוי

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות המחוקק, אני מודיעה בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום ותגובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגשה קובלנה בטענה כי הוא הסיג גבול לחצרי חברת האחים ז ותקף את הקובלת.

הנאשם הינו בן דוד של אביה של הקובלת.

בדין שהתקיים ביום 29.1.15 הודה הנאשם בכניסה למשרדי החברה, אך כפר בעבירות המיוחסות לו. באשר להסגת הגבול טען הנאשם כי נכנס למקום ברשות והוסיף כי אביו הינו בעלים של מחצית החברה, כך שהוא ברשות להיכנס למשרד. הנאשם כפר מכל וכל באירוע התקיפה.

עדוּתה של הקובלת

2. בתאריך 26.3.15, בטרם החלה הקובלת בעדותה, הושמעו באולם בית המשפט, באמצעות תקליטור, חילופי הדברים שהוחלפו בין הקובלת לבין הנאשם ביום המקרה וכן הוגש תמליל השיחה (להלן התמליל). בשיחה נשמעת הקובלת משוחחת עם אחרים בטלפון וכן נשמעים חילופי דברים בין הצדדים לבין שליח הדואר שהגיע למשרד.

3. הקובלת העידה וסיפרה כי ביום המקרה, בעת שעבדה בחברת האחים ז, שמעה כלבים נובחים, פתחה את דלת המשרד ופגשה את הנאשם. הקובלת הציעה לנאשם לשתות ושאלה אותו למבוקשו. עוד שאלה את הנאשם אם קבע פגישה והוא השיב לה בשלילה. הקובלת התקשרה לאביה, אשר אמר לה, כך לטענתה, לבקש מהנאשם לעזוב את המקום.

בהמשך סיפרה הקובלת כי היות והנאשם לא יצא מהמשרד, למרות שביקשה ממנו לעשות כן, החזיקה היא את ידית הדלת של החדר הפנימי במשרד, על מנת שהנאשם לא ייכנס, לדבריה דחף הנאשם את הדלת כדי להיכנס לחדר ואף דחף אותה לעבר הדלת. הקובלת התקשרה למשטרה מספר פעמים במהלך הזמן בו שהה הנאשם בחדר. לדבריה נשאר הנאשם במשרד קרוב לשעה, בעודה יושבת חסרת אונים.

במהלך עדותה הסתבר כי לבקשתה הוצא כנגד הנאשם צו הרחקה, שנשאר על כנו אף לאחר שהגיש הנאשם ערעור.

4. בחקירתה הנגדית אישרה הקובלת כי תיק המשטרה שנפתח בעקבות תלונתה נסגר, אם כי אמרה שאינה יודעת שנגזר מחוסר אשמה.

הקובלת אישרה שסבתה ואביו של הנאשם הם "האחים ז" - שותפים שווים בחברה.

עדות של שליח הדואר

5. מר עמרם נס, שליח הדואר (להלן: "הדוור"), העיד ואמר כי הגיע למשרדים בהם עבדה הקובלת והבחין בה בוכה והיסטרית. עוד הבין מדבריה כי הנאשם התפרץ למשרד ודחף אותה.

לדבריו, ביקשה ממנו הקובלת להישאר במקום וייתכן שהיא החזיקה בידו.

עדות של אביה של הקובלת

6. אביה של הקובלת העיד ואמר כי מאז שנת 2009 אין אביו של הנאשם מתפקד בחברה והניהול עבר לבנו, גרשון, אחיו של הנאשם. במועד הארוע לא היה לנאשם כל תפקיד בחברה. עוד סיפר העד כי לפני המקרה פגש בנאשם במשרדו פעמיים, לאחר שקבע איתו פגישה.

7. העד סיפר כי לבקשתה של בתו הוצא צו הרחקה כנגד הנאשם, אם כי התאפשר לו להגיע למשרדים בליווי עורך דין.

8. באשר למועד המקרה, סיפר העד כי בתו, הקובלת, התקשרה אליו והודיעה לו שהנאשם במשרד ומבקש לדבר איתו. לדבריו, הינחה את בתו לומר לנאשם שיקבע איתו פגישה ושיעזוב את המקום. במהלך שיחת הטלפון, שמע העד צעקות ובכי. הקובלת אמרה "אבא, הוא דוחף לי את הדלת". הקובלת התקשרה אליו פעם או פעמיים נוספות והוא שם פעמיו למשרד.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הנאשם היה מיופה כח מטעם אביו, אם כי אמר שעלתה טענה לפיה יפוי הכח מזויף.

9. בהתייחס לנאמר בעמ' 35 לתמליל, שם נכתב מפי העד שהנאשם איים עליו ברצח והעד אישר העד שהנאשם לא איים עליו ביום האירוע.

עדוּתה של גב' שרה זילברברג:

10. העדה, סבתה של הקובלת, סיפרה כי הגיעה למקום והבחינה כי רכבו של הנאשם חוסם את הכניסה למשרד. לדבריה, ביקשה ממנו להזיז את הרכב ואמרה לו להיכנס למשרד. את נכדתה ראתה "רועדת מרוב פחד" - עמוד 20 שורה 4. לדבריה סיפרה לה הקובלת שהנאשם דחף אותה. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי לנאשם היה יפוי כח לטפל בענייני החברה וכי נכון להיום הוא ואחיו אמיר מטפלים בענייני החברה בשמו של אביהם.

התעודות הרפואיות

11. ב"כ הקובלת הגיש לתיק ביהמ"ש תעודות רפואיות:

א. סיכום ייעוץ - שירות סוציאלי מיום 15.8.13 ולפיו הותקפה במקום עבודתה פיזית ומינית על ידי בן דוד, עמו יש למשפחה סכסוך עסקי.

ב. סיכום אשפוז מיום 15.8.2013 לפיו "**היום בזמן עבודתה, הותקפה, נחבלה בראשה, צוואר. התוקף נגע בשדיים.**"

ג. תעודה מיום 21.8.2013 ולפיה "**בת 21 הותקפה פיזית ומינית במקום עבודתה על ידי קרוב משפחה...מאז האירוע...סובלת מסיוטים אינה מסוגלת לחזור לעבוד כעת.**"

התקליטור והתמליל

12. כאמור, הקליט הנאשם את השיחה בינו לבין הקובלת באמצעות מכשיר הטלפון שלו. ב"כ הקובלת הגיש תמליל של השיחה (ת/1) וכן את התקליטור. בתחילת השיחה נשמעת הקובלת מברכת את הנאשם לשלום, שואלת אותו "מה העניינים" ואומרת לו כי אין איש במשרד מלבדה. בהמשך הציעה לו לשתות. בעת שהנאשם נכנס לחדר השירותים התקשרה הקובלת לאביה. הקובלת נשמעת שואלת את הנאשם במה יכולה היא לעזור לו ואת הנאשם משיב לה כי בא לראות מה נשמע בחברה של אבא שלו. הקובלת נשמעת מדברת עם אביה בטלפון כשלפתע מרימה את קולה ואומרת לנאשם: **"אסור לך להכנס!"** ובהמשך **"אבא הוא דוחף לי את הדלת"**. ההקלטה אורכת כחצי שעה, עד שנשמעים אנשי המשטרה שהגיעו למקום. וכעשר דקות נוספות לאחר מכן. במהלך השיחה נשמעת הקובלת משוחחת עם מספר אנשים בטלפון.

עדות של הנאשם

13. ביום 15.4.15 העיד הנאשם ואמר כי לא דחף את הקובלת. הנאשם סיפר כי חלק מהשטח נמצא בשכירות וחלקו האחר, בשכירות מוגנת, כשהשוכרים הם אביו ודודו המנוח, מי שהיה בעלה של שרה, סבתה של הקובלת. לדברי הנאשם הגיע למקום משום שרצה לראות שהכל בסדר וכן לפגוש את אביה של הקובלת. לדבריו נהג לבקר, מעת לעת, במפעל בטירה ובמשרד. לשאלת ב"כ השיב הנאשם ואמר כי נשאר במקום, חרף בקשותיה של הקובלת, שכן מרגע שהתקשרה הקובלת למשטרה, לא יכול היה לעזוב את המקום וחיכה לשוטרים, על מנת שלא יחשדו שעשה מעשה שאינו כשורה. בתארו את אופן כניסתו לחדר הפנימי אמר הנאשם, בעמ' 24 ש' 1 ואילך **"הקובלת עמדה מצד שמאל שלי, ביד אחת היא החזיקה את הטלפון הסלולארי שהיא דיברה עם אבא שלה, וביד אחרת היא הושיטה את היד למשוך את הידית על מנת שלא אכנס לחדר"** לשאלת ביהמ"ש המשיך הנאשם ואמר **"אני החזקתי את ידי על הדלת, וברגע שאני שמתי את יד ימין שלי על הדלת, כדי שהיא לא תיסגר, נ הרפתה את היד, היא הייתה תוך כדי שיחת טלפון אם אבא שלה, כפי ששמענו בהקלטה. זה נכון שלפני שהיא הרפתה את היד, היא חסמה עם ידה הימנית את הכניסה לחדר, אבל כשהי הרפתה, וזה קרה אחרי פחות משניה, יכולתי להיכנס"**.

14. בהתייחסו לתלונה, אותה הגישה הקובלת כנגדו במשטרה, אמר הנאשם כי נחשד בעבירות של תקיפה, חבלה חמורה ותקיפה מינית, לפיה תפס את הקובלת בשדיה. הנאשם הכחיש את דבריה של הקובלת, ואמר כי אכן נכנס לחדר הפנימי והתיישב על הכסא.

15. הנאשם השיב לב"כ הקובלת ואמר כי אביו ייפה את כוחו לפעול בשמו בחברה. הנאשם אמר כי אביה של הקובלת שימש, אותה עת, כסמנכ"ל שכיר. לדברי הנאשם הגיע למשרדים כנציג אחד מבעלי החברה, שהוא אביו.

לשאלה, מה גרם לקובלת להרפות את ידה מידי הדלת, השיב הנאשם כי הקובלת רצתה לסגור את הדלת, אך הרפתה והמשיכה לדבר, תוך כדי כניסתו לחדר. כשהפנה ב"כ הקובלת את הנאשם לתצהיר, שהוגש על ידו בענין אחר, שם נכתב על ידו **"בבואי להיכנס למשרדו של אבי, ניסתה לבלום זאת בכוח המבקשת 1 (נוי), באמצעות סגירת דלת משרדו אשר היתה פתוחה אני מצידי ניסיתי לבלום את סגירת הדלת על גופי על ידי עצירת הדלת ותו לא"** השיב הנאשם ואמר כי הקובלת לא התאמצה למנוע בעדו מלהיכנס לחדר, הרפתה מהידי

והוא נכנס. לשאלה האם הופעל מעט כוח, הנאשם המשיך ואמר, בעמ' 31 בש' 31 כי **"בזמן שהיא החזיקה את הידית היא ניסתה למשוך את הדלת, מעט כוח הופעל. קשה למדוד את הדברים האלה, יכול להיות. היא הרפתה מהידית ואני נכנסתי"**.

בהתייחסו לדבריה של הקובלת, כפי שבאים לידי ביטוי בתמלי, בעמ' 11 ש' 1, שם נכתב מפי הקובלת "אל תיגע בי" השיב הנאשם, כי באותה עת היתה רחוקה ממנו, אך היות והדוור נכנס לחדר, "עשתה הצגה". לשאלה מדוע הגיע למקום, בכוונה להקליט את הנאמר, השיב הנאשם ואמר כי נוכח הסכסוך בין הצדדים, חשש מאירועים שעלולים היו לקרות **"בסיטאציות של מפגש אם אנשים בצד השני של המחלוקת"**.

סיכומי הצדדים בתמצית

16. ב"כ הקובלת ביקש לקבל את עדותה של הקובלת, לפיה תקף אותה הנאשם ולהרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה. בכל הנוגע לעבירה של הסגת גבול טוען ב"כ הקובלת כי אין מחלוקת שהנאשם אכן נכנס למשרדי החברה ומפנה לסעיף 447(א)(2), לפיו אף מי ששוהה במקום בניגוד להסכמת הבעלים, כמוהו כמסיג גבול.

עוד ציין ב"כ הקובלת כי הקובלת ביקשה מהנאשם לעזוב את המקום.

17. בנסיבות בהן החזיקה הקובלת במקום והנאשם לא עבד שם, אין יפוי הכח בו מחזיק הנאשם מטעם אביו, מקנה לו זכות כניסה לנכס.

18. ב"כ הקובלת היפנה לע"פ (תל אביב) 1132/96, חתוכה אייל נ. מ"י, תק-מח' 1998(1) 4015 וביקש ללמוד מפסק הדין כי העבירה של הסגת הגבול נעברת כנגד המחזיק וכי יפוי הכח שהיה לנאשם מטעמו של אביו, לא היקנה לו זכות להיכנס לנכס.

באותו עניין נדונה, בסעיף 12 בפסק הדין, השאלה האם העובדה שלמערער היה מפתח לדירה, הקנתה לו זכות להיכנס לדירת המתלוננת אשר התגוררה בה והחזיקה בה. בית המשפט הסיק כי הבעלים של הדירה ויתר על זכות החזקה בנכס ולפיכך לא היתה לו שום רשות להכניס את המערערים לדירה.

19. בכל הנוגע לעבירת התקיפה, ביקש ב"כ הקובלת לקבל את עדותה של הקובלת וביקש לראות בעדותו של הדוור ובעדותה של הסבתא, בכל הנוגע למצבה הנפשי של הקובלת, כמחזקות את עדותה. די, לטעמו של ב"כ הקובלת, בנגיעה שאינה דורשת כח, אותה נגע הנאשם בקובלת כדי לפתוח את הדלת.

20. ב"כ הנאשם מבקשת לזכות את הנאשם. בהפנותה לתמליל, ביקשה לקבוע כי אין אמת בגרסתה של הקובלת. די לטעמה בעובדה שהקובלת נשמעת אומרת **"הוא דוחף לי את הדלת"** כדי להסיק שהנאשם כלל לא נגע בה ולא דחף אותה. שקריה של הקובלת במשטרה מחייבים לדעתה של ב"כ הנאשם, שלא לקבל את עדותה.

ב"כ הנאשם הפנתה לתלונתה של הקובלת במשטרה לפיה תקף אותה הנאשם תקיפה מינית, עובדה שהסתברה, לטעמה, כעלילה.

21. בכל הנוגע להסגת הגבול, מבקשת ב"כ הנאשם לקבוע כי הנאשם נכנס למשרד ברשות וכי נשאר שם חרף בקשותיה של הקובלת שיעזוב, משום שפחד שאם ילך יפעל הדבר לחובתו, מאחר שהיא הזעיקה משטרה.

דין והכרעה

22. כתב הקובלנה מייחס לנאשם שתי עבירות. האחת - עבירה של הסגת גבול, והשנייה - עבירת התקיפה.

עבירת התקיפה

23. בכל הנוגע לעבירת התקיפה, הרי שעסקינן במקרה של "עדות יחידה" שכן לא היו עדים למקרה. הפסיקה קבעה, לא אחת, כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד הקפדה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדווין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952), מקובל לכנות חובה זו "חובת האזהרה העצמית"). (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472).

עדותה של הקובלת

24. לדברי הקובלת, לאחר שאמר לה אביה שעל הנאשם לקבוע פגישה ולעזוב את המקום, ביקשה היא מהנאשם לצאת מהמשרד, אך הנאשם לא שעה לבקשותיה. בנסיבות אלה התקשרה הקובלת למשטרה.

בעמוד 11 שורה 22 לפרוטוקול אמרה הקובלת **"ראיתי אותו מתקרב והחזקתי את הידית של הדלת, לא כדי לסגור את הדלת, מתוך אינסטינקט. ראיתי שהוא מתקרב לכיוון שלי, תופסים כל דבר"**. הקובלת אישרה כי כשנכנס הנאשם למשרד התעניינה בשלומו. עוד אישרה כי היא מודעת לקיומו של סכסוך בין אביו של הנאשם לבין אביה. עם זאת, הכחישה שהתקשרה לאביה מחשש שהנאשם ייקח מסמכים מהמשרד.

הקובלת חזרה על דבריה לפיהם כשדחף הנאשם את הדלת, דחף גם אותה, וכדבריה בעמוד 12 שורה 23: **"הדלת היתה חצי פתוחה, וכמו שהוא תיאר, הוא דחף את הדלת, אך היות שאני עמדתי על הדלת, הוא דחף גם אותי"**.

25. לשאלה מדוע אמרה כשהתקשרה למשטרה "איזה מישהו" ולא ציינה שהוא בן משפחתה, השיבה **"אמרתי שאני מבחינתי לא מכירה אותו. אי אפשר למדוד אדם בלחץ"** - עמוד 14 שורה 1.

26. עשר דקות לאחר שהגיע הנאשם למשרדי החברה, הגיע הדוור למשרד והקובלת ביקשה ממנו שישאר שם עד לבוא המשטרה. לדבריה לאחר שהגיעה המשטרה למקום פנתה למיון משום שנחבטה בחוזקה בראשה מידית הדלת. כמו כן, לדבריה היא היתה בסערת רגשות ועו"ס שפגשה בבית החולים הציע לה לפנות למשטרה ולהגיש תלונה.

עוד אישרה שדלת המשרד הפנימי, של אביו של הנאשם, היתה פתוחה.

התקליטור

27. כאמור, הקליט הנאשם את מהלך השיחה בינו לבין הקובלת, וכן את דבריה של הקובלת, אשר נאמרו לאחרים, בעת ששהה במשרד. התקליטור ותמליל הדברים אשר הוקלטו על ידי הנאשם בעת שהותו במשרד, הוגשו על ידי הקובלת.

28. הקובלת נשמעת מסיימת השיחה עם אביה ואומרת **"אני מזמינה משטרה. ביי!"**. הנאשם נשמע מסביר לקובלת כי הוא מבקש לתאם את חזרתו של אביו לעבודה, ומבקש לראות **"מה נשמע?"**. הקובלת מתקשרת למשטרה ונשמעת אומרת **"איזה מישהו נכנס לי למשרד ואני לא מוכנה שיהיה פה"**. הנאשם מבקש לדבר עם המשטרה. בהמשך לאחר שהנאשם אומר לקובלת **"זה קצת הגזמה"** נשמעת הקובלת אומרת לנאשם, תוך שהיא מרימה את קולה **"אל תדבר איתי בבקשה"**. בדקה 6 לשיחה, הקובלת נשמעת מדברת בטלפון עם מאן דהוא (כפי הנראה אחיו של הנאשם) ואומרת **"הוא לא מוכן לצאת לי מהמשרד, הזמנתי לו משטרה, אתה יכול להעיף אותו מפה?"** בהמשך נשמעת הקובלת אומרת **"אתה מוכן בבקשה להעיף את אח שלך מהמשרד?"**. **"הוא הדף את הדלת בכוח ונכנס"**. **"הוא עוד שניה העיף אותי"**. שמונה דקות לאחר השיחה, בדקה 8:20 נשמע הנאשם שואל את הקובלת **"היית נחמדה בהתחלה, מה קרה?"**. הקובלת משיבה **"אם אתה בא ודוחף אותי פה..."** והנאשם השיב **"אני לא דחפתי אותך"**. הקובלת נשמעת משיבה **"אה, לא דחפת אותי OK"** ומבקשת מהנאשם שלא ידבר איתה.

בהמשך נשמעת הקובלת אומרת **"אני בכלל לא אמורה להכניס אותך"** ונשמעת כשהיא מבצעת שיחת טלפון נוספת.

29. הקובלת נשמעת אומרת לנאשם **"אל תגע בטלפון!"** ובהמשך **"אתה לא אבא שלך אתם ישויות נפרדות"**. מהשיחה ניתן להבין כי מאן דהוא נכנס למשרד ומסתבר לאחר מכן שהדוור אכן נכנס למשרד.

הקובלת נשמעת אומרת **"אתה יכול לעזור לי?"**. הנאשם מנסה להסביר לדוור כי הוא הבן של אביו, הבעלים של החברה. הקובלת נשמעת אומרת לדוור שלא ידבר עם הנאשם.

הנאשם מסביר, כפי הנראה לשליח הדואר, כי בא למקום כדי לדבר עם צביקה (אביה של הקובלת - ת.ק.) ועם שרה (סבתה של הקובלת - ת.ק.). כשהקובלת מפנה את תשומת ליבו של הנאשם לכך שאביה וסבתה אינם נמצאים, אומר הנאשם כי ימתין לבואם.

30. הקובלת נשמעת מתקשרת ואומרת **"ד פה במשרד, הזמנתי משטרה הוא לא רוצה לצאת"**. הנאשם נשמע אומר שבכוונתו להתקשר לעו"ד אך כשהוא מתקשר נשמעת הקובלת אומרת לו **"תנתק את הטלפון אין לך זכות להיות פה"**. הנאשם נשמע אומר לה **"את התקשרת למשטרה אני גם רוצה להתקשר"**. הקובלת מתקשרת פעם נוספת למשטרה. בהמשך, בדקה 14:30 - נשמעת מדברת ואומרת **"ככה"**. **"ככה שייצא מפה"**. **"לא, לא, הוא לא ידחוף אותי ככה"**, ובהמשך מרימה את קולה, נשמעת נסערת ואומרת **"כן, הוא דחף אותי, סגרתי את הדלת של החדר שלנו והוא פשוט בא ודחף אותי"**. בהמשך ההקלטה נשמע הנאשם מדבר עם הדוור בעת שהקובלת נשמעת מדברת בטלפון. ולאחר מכן נשמעת הקובלת אומרת לדוור שלא ידבר עם הנאשם. בהמשך נשמע הנאשם אומר לקובלת שהוא יחכה עד שיגיעו השוטרים על מנת שיקחו את פרטיו ויראו מי הוא ומיהו אבא שלו.

31. האזנה לתקליטור מביאה למסקנה כי במשך הזמן, מאז שנכנס הנאשם למשרד ועד שהגיעה המשטרה, העצימה הקובלת בדבריה את האירוע מרגע לרגע, עד לתלונתה בבית החולים, לפיה הותקפה מינית.

בעמ' 2 לתמליל, בעוד הקובלת משוחחת עם אביה בטלפון, נשמעת היא אומרת לאביה **"הוא דוחף לי את הדלת"**. הקובלת אינה אומרת לאביה כי הנאשם דחף אותה או נגע בה. מצב הדברים, כפי שתיאר הנאשם בעדותו בעמ' 24 לפרוטוקול ובעמ' 30 לפרוטוקול, באומרו שהקובלת החזיקה בדלת, תוך כדי שדיברה עם אביה בטלפון, וברגע שהרפתה מהידית, נכנס הוא לחדר, מתיישב עם הדברים הנשמעים בתקליטור. בעמ' 4, ש' 27 אומרת הקובלת המתקשרת למשטרה **"הוא יושב במשרד ולא מוכן לצאת"** בהמשך, בעמ' 6, ש' 13 לתמליל, אומרת הקובלת לאחיו של הנאשם **"הוא הדף את הדלת בכוח ונכנס הוא עוד שניה העיף אותי"**. בדקה 8:20 לשיחה, עמ' 8, ש' 20 לתמליל, אומרת הקובלת לנאשם **"אם אתה בא ודוחף אותי פה ..."** הנאשם משיב לה **"אני לא דחפתי אותך"**. והקובלת עונה **"זה נראה לך הגיוני? אה, לא דחפת אותי, או קיי"**.

בהמשך, בעמ' 9 ש' 9 אומרת הקובלת לנאשם **"אני בכלל לא אמורה להכניס אותך"**.

בשלב מסוים, נכנס הדוור למשרד. בדקה 11:30 לשיחה (עמ' 12, ש' 2) אומרת הקובלת לנאשם, **"פתחת את הדלת, אמרתי לך 'לא להיכנס'"**. הקובלת מורה לדוור שלא לדבר עם הנאשם. ניתן להבין כי הקובלת אומרת את הדברים לנאשם, לאזניו של הדוור. האזנה לתחילת השיחה מעידה על כך כי הדברים אינם נכונים בעליל, שכן בראשית השיחה, עם כניסתו של הנאשם למשרד, הקובלת נשמעת מתעניינת בשלומו של הנאשם ואף הציעה לו קפה. עד לרגע בו אביה של הקובלת אמר לה שאסור לנאשם לשהות במשרד, לא מצאה היא לנכון לבקש ממנו לצאת. בעמ' 16 ש' 6 אומרת הקובלת, טלפונית, לאיש שיחה, **"הוא לא ידחוף אותי ככה"** ובהמשך **"הוא דחף אותי ... כן סגרתי את הדלת של החדר שלנו, והוא פשוט בא ודחף אותי"**. כאן אכן נשמעת הקובלת אומרת שהנאשם דחף אותה, אולם גירסתה בפניי הייתה שונה. בעמ' 11 ש' 21 ואילך לפרוטוקול, בהשיבה לב"כ הנאשם, אמרה הקובלת כי **"הדלת היתה חצי פתוחה. ראיתי אותו מתקרב, והחזקתי את ידית של הדלת, לא כדי לסגור את הדלת, מתוך אינסטינקט, ראיתי שהוא מתקרב לכיוון שלי תופסים כל דבר"**. לדבריה, בביהמ"ש, לא סגרה את הדלת אלא אמרה כי דלת החדר הפנימי היתה פתוחה.

סמוך לדקה 29 נשמעת שרה, סבתה של הקובלת, מגיעה למקום ומזמינה את הנאשם להיכנס למשרד, ודומה שהיא מופתעת כשהיא שואלת את הנאשם מי אסר עליו להיכנס למשרד. שאלה זו, אינה מתיישבת עם עדותה של שרה, לפיה נראתה הקובלת מבוהלת.

כשהנאשם מבקש משרה להחנות את רכבו בפנים אומרת לו שרה "תכנס בפנים מישו אמר לך לא?". ובהמשך נשמעת אומרת "אף אחד לא נועל שום דבר, אני פה...ואתה יכול להכנס אלי". סמוך לדקה 30 מגיע שוטר.

בהקלטה נשמעת הקובלת משוחחת עם מספר אנשים, אך למרות שהיא מרימה את קולה היא אינה יוצאת מהמקום. הדעת נותנת שאילו אכן חששה מפניו של הנאשם, עד כי פחדה שהוא עלול לרצוח אותה, כפי שאמרה לאיש המשטרה שהגיע למקום, היתה יוצאת מהמשרד, או לכל הפחות אומרת למשטרה כי היא מפחדת, ומבקשת מהמוקדן או המוקדנית, כי יישארו איתה על הקו.

בתחילת השיחה נשמעת הקובלת משוחחת עם אביה, לאחר מכן מתקשרת למשטרה. כפי שעולה מעמ' 6 לתמליל - הקובלת משוחחת בטלפון עם מספר אנשים, כאשר בין השיחות מתקשרת מספר פעמים למשטרה. כך גם בעמ' 9 ש' 16, בעמ' 10 מתקשרת למשטרה, בעמ' 13 מתקשרת ואומרת למאן דהוא, כאמור, בש' 20 "דודיק פה", בעמ' 15 ש' 9 מתקשרת פעם נוספת למשטרה, בעמ' 16 ש' 9, בעמ' 17 ש' 3, וכן ש' 12, בעמ' 19 מתקשרת שוב למשטרה, בעמ' 21 משוחחת בטלפון. בעמ' 22 מתועדת שיחת טלפון בין מאן דהוא לבין הקובלת, בנושא שאינו קשור כלל לנאשם, אלא למעליות ולפחד ממעליות. בעמ' 25 לתמליל מתועדת שיחת טלפון, אותה מנהלת הקובלת, ובעמ' 26 שיחת טלפון המתקבלת אצלה במקביל. מעמ' 28 עולה כי הקובלת התקשרה פעם נוספת למשטרה.

32. כאמור לעיל, נשמעת הקובלת מכנה את הנאשם "ד", כינוי המלמד על קרבה מסויימת, כך שאני מתקשה לקבל את תשובתה לב"כ הנאשם, לפיה לא אמרה בטלפון למשטרה כי מי שנכנס למשרדה הינו קרוב משפחתה, כי "אמרתי שאני מבחינתי לא מכירה אותו. אי אפשר למדוד אדם בלחץ" עמ' 14 ש' 1 לפרוטוקול.

33. לדברי ש, סבתה של הקובלת (להלן: "ש") הגיעה למקום בעקבות שיחה עם הקובלת, בה נאמר לה שהנאשם דחף את הקובלת. למרות זאת, היא מזמינה את הנאשם להיכנס, נשמעת מופתעת ושואלת את הנאשם מי אסר עליו להיכנס למשרד. השיחה עם שרה מחזקת את עדותו של הנאשם לפיה היה רשאי להיכנס למקום, ובוודאי שלפחות רשאי היה לחשוב כך ואינה מתיישבת עם גרסתה של הקובלת. מהשיחה עולה כי למרות ששרה הגיעה למשרד, לאחר שהקובלת התקשרה אליה, מזמינה שרה את הנאשם להיכנס, ושואלת "תכנס בפנים מישו אמר לך לא?".

34. במהלך עדותה לא נתנה הקובלת כל הסבר לשינוי גישה כלפי הנאשם. בתחילה נשמעת הקובלת מאירה פנים לנאשם, דורשת בשלומו ומציעה לו קפה. רק לאחר ששוחחה עם אביה בטלפון, מסיבה שאינה ברורה, שינתה הקובלת את דעתה ואת טון דיבורה. מהרגע בו סיימה את השיחה עם אביה, נשמעת הקובלת כמי שנכנסה לפאניקה.

התעודות הרפואיות

35. האמור בתעודות הרפואיות, שהוגשו על ידי הקובלת, מהן עולה כי הותקפה פיזית ומינית במקום עבודתה, אינו עולה בקנה אחד עם הדברים שנשמעים בהקלטה, האמור אינו מתיישב עם העובדה שהקובלת לא אמרה, ולו במילה אחת למשטרה, שהנאשם תקף אותה מינית. הקובלת חוזרת ומתקשרת למשטרה, ואינה אומרת דבר וחצי דבר על כך שהותקפה, למרות שסביר להניח שלו היתה אומרת כך, היו אנשי המשטרה מזדרזים להגיע. תלונתה, לפיה הותקפה מינית, אינה מתיישבת עם העובדה שלא ברחא מיד מהמקום, אלא בחרה להישאר ולהתקשר למספר אנשים, בין השיחות למשטרה. דבריה של הקובלת בבית החולים מחזקים את המסקנה לפיה העצימה הקובלת את האירוע, מסיבות השמורות עמה. הקובלת לא נתנה כל הסבר מניח את הדעת לעובדה לפיה לא אמרה לאיש המשטרה שהגיע למקום כי הותקפה מינית.

עדות יחידה

36. עדותה של הקובלת בכל הנוגע להשתלשלות האירועים במשרד הינה עדות יחידה, ללא כל תימוכין, ועל כן בית המשפט חייב להזהיר את עצמו לגביה ולהקפיד הקפדה יתירה בבחינתה. לא זו בלבד שאין לעדות הקובלת כל תימוכין חיצוניים, אלא שהדברים, הנשמעים בהקלטה מחזקים דווקא את עדותו של הנאשם. דבריה של הקובלת לצוות הרפואי בבית החולים עולים בקנה אחד עם ההגזמה הגוברת והולכת, בה מתארת המתלוננת את האירוע, וכאמור, אינם מתיישבים כלל עם תוכן הדברים כפי שנשמעו במהלך השיחה ולא עם התנהגותה של הקובלת, לפיה נותרה במשרד, והמשיכה לשוחח בטלפון.

אף אם מוכנה אני להניח לטובתה של הקובלת, כי לאחר שאביה הודיע לה שאסור לנאשם לשהות בתחום המשרד, חשה שעשתה טעות בהזמנה את הנאשם להיכנס, הרי שאיני מקבלת את עדותה באשר להשתלשלות האירועים מהרגע בו דיברה עם אביה ועד להגעת המשטרה למקום ומעדיפה את עדותו של הנאשם לעניין זה.

הסגת גבול

37. באשר לעבירה של הסגת הגבול - אין חולק כי הקובלת אפשרה לנאשם להיכנס למשרד, ואף הציעה לו קפה.

38. סעיף 447 לחוק העונשין קובע כי "**(א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:**

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.

39. בסיכומי, ביקש ב"כ הקובלת להרשיע את הנאשם, אשר אף אם נכנס למקום כדין, הרי שנשאר שם שלא כדין, בניגוד לסעיף 447 (א) (2) לחוק.

40. מדבריו של הנאשם, במהלך השיחה המוקלטת, ניתן להבין כי הוא הגיע על מנת לבדוק אפשרות שאביו יחזור לעבוד וכדבריו, בעמ' 2 ש' 14 "**באתי לראות מה נשמע בחברה של אבא שלי**". בהמשך, נשמע הוא אומר לקובלת כי בכוונתו להמתין לאביה. אין מחלוקת כי אביו של הנאשם הינו בעלים של 50% ממניות החברה, ולא הוכח כי הנאשם נשאר במקום במטרה להפחיד, להעליב להקניט או לעבור עבירה.

41. לקראת סוף השיחה, נשמע הנאשם אומר לקובלת, כי לאחר שהזמינה משטרה, נשאר במקום עד שיגיעו השוטרים, על מנת שיקחו את פרטיו ויראו מי הוא ומיהו אבא שלו, בנסיבות בהן פנתה הקובלת באופן מיידי למשטרה, מקובלת עלי עדותו של הנאשם, לפיה ביקש להמתין למשטרה, על מנת שלא יעלה כל חשד כנגדו. בדיעבד, נוכח תלונתה המוגזמת של הקובלת, בדבר התקיפה המינית, דומה כי טוב עשה הנאשם שנשאר במקום, והקליט אף את דברי הקובלת, אביה וסבתה לשוטר. מכאן שאף מטעם זה, לא הוכח כי הנאשם נשאר במקום שלא כדין, ובוודאי שלא על מנת להפחיד את הקובלת, להעליבה להקניטה או על מנת לעבור עבירה.

42. ב"כ הקובלת ביקש לקבוע כי זכותה של המחזיקה - דהיינו - של הקובלת - חזקה מזכותו של אביו של הנאשם, ולא מן הנמנע שבעלים, יואשם בהסגת גבול לנכס המוחזק בידי אחר.

43. כפי שקבעתי, אין התנהגותו של הנאשם נופלת בגדר יסודות העבירה, שכן לא הוכח כי נשאר בנכס בכוונה להפחיד את הקובלת, להקניטה, להעליבה או במטרה לעבור עבירה, ולפיכך יש לזכותו מן העבירה של הסגת הגבול. עם זאת, למעלה מן הצורך, הרי שהמחזיקה במשרד הינה החברה ולא הקובלת, העובדת החברה. (לעניין היותו של תאגיד מחזיק בנכס - ראו בספרו של המלומד י. קדמי, על הדין בפלילים חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2005, בעמ' 985).

במצב דברים זה, קיימת זהות בין המחזיקה - החברה - לבין הבעלים - אביו של הנאשם, שהינו בעלים של מחצית החברה. משלא נטען כי אביו של הנאשם לא הסכים כי ייכנס לחצרי החברה, אני סבורה כי הנאשם נכנס לנכס כדין, ואף נשאר בו כדין.

סוף דבר

44. אשר על כן אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ה, 04/06/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

החלטה

החלטה תשלח לצדדים.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ה, 04/06/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 11

תרצה שחם קינן , שופטת